

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/408/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516201992
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7516201992.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávy Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobkyne G. C., S., E. XXX/XX, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, IČO 47 234 466, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO 35 807 598, o zaplatenie 1 827,50 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 7C/110/2016-50 zo 4.5.2017 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni p r i s u d z u j e náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1 827,50 € spolu s 8,05 % úrokom z omeškania ročne od 8.2.2016 až do zaplatenia, všetko to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, čo navrhovateľka podaným návrhom žiadala, čím svoju žalobu odôvodnila (na čo poukázala), čo žalovaný v písomnom vyjadrení žiadal (na čo okrem toho poukázal) a, že vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa a žalovaný uzatvorili 7.9.2011 zmluvu o úvere a podľa tejto zmluvy žalovaný poskytol žalobkyni úver 1 400 € a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok 1 216 €, t.j. celkom 2 616 € žalovanému v mesačných splátkach po 218 € po dobu 18 mesiacov. V tejto úverovej zmluve bola podpísaná zároveň rozhodcovská zmluva, na základe ktorej strany v konaní súhlasili, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXX, budú riešené pred stálym rozhodcovským súdom a zároveň na zabezpečenie úveru bola uzatvorená aj zmenka na čiastku 3 003 € zo 7.9.2011. Žalobkyňa nedodrжала podmienky zmluvy, preto žalobca podal návrh na Stály rozhodcovský súd, ktorý vo veci rozhodol 17.6.2013 v rozhodcovskom rozsudku 01260/13 tak, že zaviazal žalobkyňu na zaplatenie žalovanej istiny. Rozsudok sa stal právoplatným 29.7.2013 a vykonateľným 1.8.2013. Žalobkyňa na úhradu svojho záväzku voči žalovanému, vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXX zo 7.9.2011 uhradila celkom 3 225,50 €, t.j. o 1 827,50 € viac, než bol poskytnutý úver. K námietkam žalovaného, že v danom prípade sa nejedná o spotrebiteľský úver, pretože z úverovej zmluvy vyplýva, že dlžník sa zaväzuje, že finančné prostriedky použije na výkon povolania, považuje za potrebné uviesť, že dôkazné bremeno na preukázanie, že úver bol poskytnutý „n“ výkon zamestnania alebo povolania, zaťažuje v danom prípade žalovaného a žalovaný dôkazné bremeno v konaní neunesol, keďže nepreukázal, aby poskytnutý úver bol použitý na výkon povolania. Neoprávnené zaškrtnutie kolónky „výkon povolania“ (úvodzovky súd) a viditeľným vybielením kolónky „účel“ (úvodzovky súd) v origináli zmluvy, ktoré mali svedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania bez jednoznačného preukázania a vyhodnotenia, považuje za nekalú obchodnú prax, keďže žalovaný ako poskytovateľ úveru nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi, či všeobecnej zásade dobrej viery, uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, čím došlo k porušeniu § 7 ods.1 písm. a),b) Zák. o ochrane spotrebiteľa, preto predmetný úver

považoval za spotrebiteľský úver. Ďalej, citujúc znenie § 52, § 451 a § 517 „ods.“ O. z., § 1 ods.2, § 9 ods.2 a § 11 ods.1 Zák.129/10 o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy, a § 3 VI.nar.87/95 Z. z., uviedol: Vzhľadom na povahu a obsah uzavretej zmluvy je zrejmé, že ide o vopred pripravenú formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko žalobkyňa pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z obsahu uzavretej zmluvy zistil, že táto neobsahuje podstatné obligatórne náležitosti, a to najmä RPMN, úrokovú sadzbu, termín konečnej splatnosti a ďalšie náležitosti, a preto je úver potrebné považovať podľa § 11 ods.1 cit. zák. za úver bezúročný a bez poplatkov. K námietkam žalovaného, že ide o rozsúdenú vec, keďže bolo rozhodnuté už Stálym rozhodcovským súdom, považuje za potrebné uviesť, že rozhodcovská zmluva predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda absolútne neplatný právny úkon a na základe toho vydaný rozhodcovský rozsudok je teda neplatný akt a tvrdenie žalovaného, že len platné zrušenie rozhodcovského rozsudku všeobecným súdom na základe podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno považovať za nároky, vyplývajúce z rozhodcovského rozsudku za neexistujúce, nie je správny a dôvodný a o tom, že podanie žaloby nie je potrebné a že neplatný, nulitný akt zostáva nulitným, svedčí aj názor, vyslovený už viacerými súdmi v exekučných veciach a tiež je to potvrdené aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR), uznesením 1ÚS 25/2014, podľa ktorého rozsudok založený na „nepriateľskej“ rozhodcovskej doložke (ďalej len doložka), tzv. nulitný rozhodcovský rozsudok, nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Mal teda za to, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu úverovej zmluvy podľa § 11 ods.1,2 Zák.129/10, ako zmluvy bezúročnej a bez poplatkov, keďže neobsahuje obligatórne náležitosti podľa uvedených právnych predpisov. Pokiaľ sa týka doložky uvedenej v úverovej zmluve, konštatuje, že iba platná rozhodcovská zmluva alebo doložka zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu vec prejednať a následne je prekážkou konania res iudicata (vec právoplatne skončená). V danom prípade právoplatnosťou doložky sa zaoberal a mal za to, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže nebola individuálne dohodnutá, ale vopred naformulovaná v úverovej zmluve bez možnosti jej obsah žalobkyňou ovplyvniť. Takáto doložka spôsobuje nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Ak sa spotrebiteľ vzdáva svojho ústavného práva na prejednanie veci pred všeobecným súdom, potom vôľa spotrebiteľa musí byť jasne „preukázaná“ a nespochybniteľná [viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) 21XECdo 8/2016]. V danom prípade vôľa spotrebiteľky nebola uzatvorená, ale získala úver a len preto, že doložka bola vopred naformulovaná, tak úverovú zmluvu spolu s doložkou podpísala. Išlo o nekalú obchodnú prax žalovaného a preto podľa § 53 ods.5 O. z. je doložka neplatná a rozhodcovský rozsudok je nulitný. Z vykonaného dokazovania má za to, že „žalobkyňa“ vzniklo bezdôvodné obohatenie tým, že žalobkyňa na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy uhradila čiastku 3 227,50 € napriek tomu, že úver jej bol poskytnutý v sume 1 400 €, teda bezdôvodné obohatenie tak predstavuje čiastku 1 827,50 € (3 227,50 - 1 400 €). Preto podľa cit. zákonných ust. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi toto bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom „k tomu“, že žalovaný s vrátením bezdôvodného obohatenia je v omeškani, preto ho zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania 8,05 % zo žalovanej istiny od 8.2.2016 až do zaplatenia, t.j. od termínu, keď bol na vrátenie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou vyzvaný. Podľa § 255 ods.1 a § 262 ods.2 CSP (ich znenie cituje), keďže žalobkyňa mala v konaní plný úspech, preto zaviazal žalovaného aj na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením podľa cit. zákonného ust.

3. Proti rozsudku podala žalovaná v zákonnej 15 dňovej lehote toto o d v o l a n i e. I. V konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. d),f) a h) CSP tým, že Súd prvého stupňa Rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím jej odňal možnosť konať pred Súdom prvého stupňa, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z materiálne poňateho práva na súdnu ochranu rezultuje právo účastníka konania a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález ÚS SR I.ÚS 236/06). Súd nemôže opomenúť žiadnu skutkovo alebo právne významnú otázku, pretože je to znak arbitrárnosti (mutatis mutandis nález ÚS SR I.ÚS 226/03), ale musí vec posúdiť a svoje závery odôvodniť zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk (mutatis mutandis nález ÚS SR I.ÚS 154/05). V konečnom dôsledku má účastník konania právo na to, aby sa súd vysporiadal s jeho argumentmi (námietkami), ktoré sú relevantné (nálezy ÚS SR III.ÚS 119/03 alebo II.ÚS 6/03, rozsudky ESĽP vo veciach H. proti Belgicko z r.1987, Van de Hurk proti Holandsko z r.1994 alebo Ruiz Torija proti Španielsku z r.1994). Pretože povinnosť riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie „spôšDbu rDzhDdnutia“ súdu,

„ktDré“ sa „vyspDriada“ i „sDšpecifickými“ námietkami účastníka „kDnania“; „pDrušením“ uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania (Rozsudok NS SR 4Cdo 171/2005 z 27.4.2006). II. K spotrebiteľskému charakteru. „Spornú“ (úvodzovky žalovaná) zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je na mieste vzťahovať na ňu výlučne ust. O. z. 7.9.2011 uzatvorila ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom Zmluvu o úvere č.XXXXXXXXXX (ďalej len zmluva o úvere; poznámka žalovanej), na základe ktorej poskytla žalobcovi úver 1 400 €. Cituje znenie § 3 ods.2 zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného v čase uzavretia zmluvy). Nakoľko v zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - povolanie, je dlžník vyňatý spod statusu spotrebiteľa. Zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zák. sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore. V zmysle VPPÚ sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ust. Obch. zák. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a n. Obch. zák. z čoho jasne vyplýva, že iný zák. ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Ak by tak bolo urobené bolo by to v rozpore so zák. Obch. zák. uvádza, že explicitne uvedené zmluvy sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov jeho ust., od ktorého sa nie je možné odchyliť, keďže ide o kogentné ust. (cituje znenie § 261 ods.6 písm. d) Obch. zák.). Zmluva o úvere je uzatvorená za účelom povolania. Rovnako posudzoval zmluvu aj „KS ZA“ vo svojom rozhodnutí 6CoE/122/2011, v ktorom zrušil rozhodnutie „OS“, ktorý zastavil exekúciu z dôvodu, že rozhodcovská zmluva bola v rozpore s normami spotrebiteľského práva, pričom rozhodcovský rozsudok posúdil súd prvého stupňa za rozhodnutie, ktoré priznáva nedovolené plnenie. Avšak „KS ZA“ zrušil jeho rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom na to, že „OS“ dospel k záveru o postavení povinného ako spotrebiteľa na základe skutočností, ktoré nepreveril ani neodôvodnil. Rovnako ako to je v tomto prípade. Žalobca sa domáha určenia absencií náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak ani jediným dôkazom „nepoukázala“ prečo by sa mala zmluva za spotrebiteľskú považovať. Rovnaký názor zastal opäť „KS ZA“ v inom konaní. Rozhodnutie, ktorým bol návrh zamietnutý je vedené pod sp. zn. 5C/159/2012 zo 6.3.2013. Rozsudok Okresnému súdu (ďalej len OS) potvrdil Krajský súd (ďalej len KS) v Žiline, 7Co/208/2013 z 28.8.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.10.2013. Rozsudky sú zverejnené na stránke ministerstva spravodlivosti. Nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vo vzťahu k účelu poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon povolania (analogicky teda aj na výkon zamestnania) si dovoľí poukázať na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie P/0355/01/2012 vydané v konaní proti nej, ktorým bolo toto zastavené (cituje z uvedeného rozhodnutia). Z predmetnej definície spotrebiteľa jasne vyplýva, že z hľadiska určenia jeho statusu je rozhodujúce, na aký účel bol spotrebiteľsky úver poskytnutý, a teda nie na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky dlžníkom následne použité. Ak bol teda úver výlučne na základe vyhlásenia dlžníka poskytnutý na účel zamestnania, nepôjde o spotrebiteľský úver. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dlžník podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon zamestnania a toto vyhlásenie potvrdil svojím podpisom. Ona toto jeho vyhlásenie akceptovala, nijako ho neovplyvňovala a ani si ho nevynucovala. Ak by toto vyhlásenie napokon bolo nepravdivé, má k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a O. z. - „dDvDlanie“ sa relatívnej „neplatnDsti právnehDúkDnu“ pre uvedenie „dDDmylu“; § 507 „ObchDdnéhD“ zákonníka (zák.č.513/91 Zb. v znení neskorších predpisov - cituje jeho znenie). V prípade jej postavenia treba akcentovať aj jej dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupovala. Jej argumentácia v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora (ďalej len ESD) v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa, na ktorú zjavne „zabudoľ“ (úvodzovky žalovaná) poukázať žalobca. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoľávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o. i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1-459. Komentár. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s.468-469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľsky záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o. i. v Eliáš, K. a kol.: Občanský zákoník. Velký akademický komentář. 1. svazek.

§ 1-487. Praha, Linde 2008, s.324; Selucká, M. Ochrana „spDřebitele“ v soukromém právu. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2008, s.54). Analogicky, ak žalobca v Zmluve o úvere uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jeho zamestnania, treba chrániť jej dobrú vieru a žalobcovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené nie je možné zmluvu o úvere posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedený je toho názoru, že OS Čadca ako súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom následne vec nesprávne právne posúdil. Na podporu svojich tvrdení uvádza rozhodnutie OS Bratislava IV (cituje, čo v konaní 8C/22/2011 uvádza). Súd posudzoval rovnako ako v prípade navrhovateľky zmluvu o úvere uzatvorenú za účelom podnikania, pri ktorej sa domáhal navrhovateľ jej spotrebiteľského charakteru. Môže dať do pozornosti aj rozhodnutie 4C/26/2011 OS v Bratislave IV, ktoré obdobne rozhodovalo vo veci zmluvy o úvere s vyznačeným účelom podnikania. Návrh na začatie konania bol zamietnutý, a to s odôvodnením, ktoré cituje. Súd zmluvu č.XXXXXXXXXX posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Napriek tomu, že odcitoval zákonné ust. zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák.č.129/10 Z. z. neuviedol ani jediné tvrdenie, na podporu svojho rozhodnutia, z akého dôvodu posúdil zmluvu ako spotrebiteľskú, napriek tomu, že dlžníka jasne zaviazala, že ide o úver vzatý za účelom zamestnania. Doslovne opisuje 4. a 5.ods. zo str.3 tohto odvolania (č.l.60). S obdobným prípadom sa vysporiadal aj KS v Banskej Bystrici, ktorý zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu „prvé“ stupňa. OS Žiar nad Hronom rovnako posudzoval zmluvu o úvere, podpísanú za účelom povolania a vyhodnotil ju ako spotrebiteľskú vo svojom rozhodnutí vedenom 10C/122/2013-71 z 10.9.2014. KS Banská „bystrica“ 25.11.2015 Rozsudkom 14Co/1553/2014 jeho rozhodnutie zrušil (cituje ako to odôvodnil). Opakuje doslovne predchádzajúcu vetu. III. K administratívnej poplatku. Slovenská právna úprava v oblasti úverov „účtovaniu“ „úvodzovky žalovaná“) poplatku výslovne nebráni. Zák. o spotrebiteľských úveroch totiž výslovne spomína niektoré poplatky: za notárske služby, poplatok za predčasné splatenie úveru, poplatok za vedenie účtu atď. V prípade definície celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa, napr. uvádzajú o. i. aj poplatky akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Je potrebné zopakovať, že v čase uzavretia zmluvy o úvere neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z § 53 ods.6 O. z. (cituje jeho znenie). Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca, a nie žalovaný. Žalobca teda musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy o úvere išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako ona). Pokiaľ sa žalobca dovoláva údajov výlučne bánk, koná tak v priamom rozpore s § 53 ods.6 O. z., podľa ktorého je ako merítko považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t.j. nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Treba uviesť, že definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk bolo možné len na základe § 53 ods.6 O. z., účinného do 31.10.2008 (jeho znenie cituje) alebo do 31.5.2010 (jeho znenie cituje). Navyše žalobca sa opiera o úrokovú sadzbu stanovenú pre banky, ktorá je, samozrejme, nižšia. Správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú spoločne pre banky a ďalej nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj ona. Navyše prevýšenie takejto odplaty je možné a zák. zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. K uvedenému je potrebné poukázať na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak [cituje z Rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe 12Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s.67-68; „příčDn“ treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v Českej republike (ďalej len ČR), ktorého autormi sú sudcovia NS ČR]. Ani s týmto názorom sa Súd prvého stupňa nevysporiadal. Žalobcom tvrdenu neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo samotného Zák. o spotrebiteľských úveroch. Cituje znenie čl.9 ods.10 novelizovaného Zák. o spotrebiteľských úveroch. Zákonodarca explicitne vymenúva poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho výkladom a contrario vyplýva, že takýto poplatok je v zmysle Zák. o spotrebiteľských úveroch prípustný. Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Už len z toho dôvodu je Rozhodnutie nepoužiteľné. Ďalej „súd“ podotýka, že Rozhodnutie je rozporné so slovenským hmotným právom, pretože slovenská právna úprava v oblasti spotrebiteľských úverov „účtovaniu“ (úvodzovky žalovaná) poplatku výslovne nebráni. Obch. zák. podľa jeho § 499 v prípade

zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov (v právnej terminológii ide o odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky dlžníkovi). Aj Obch. zák. teda umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Zák. o spotrebiteľských úveroch taktiež výslovne spomína niektoré poplatky: za notárske služby, poplatok za predčasné splatenie úveru, poplatok za vedenie účtu atď. V prípade definície celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa napr. uvádzajú o. i. aj poplatky akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Naviac, v súvislosti s prípustnosťou poplatku za náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy poukazuje na novelu Zák. o spotrebiteľských úveroch, zák.č.132/13 Z. z. účinný od 10.6.2013. Zotrváva na svojich tvrdeniach, že žalobcom tvrdenú neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo samotného Zák. o spotrebiteľských úveroch. Opakuje doslovne 3.ods. na str.6 a 1.ods. na str.7 tohto odvolania (č.l.61 p. v.-62). Rázne odmieta, že zmluvná podmienka, t.j. „administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ (úvodzovky žalovaná) je neprijateľná zmluvná podmienka. Cituje znenie Čl.4 ods.2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Z uvedených ust. vyplýva, že podstatou spotrebiteľského práva nie je a nemôže byť regulácia cien. Ceny sú predmetom voľného pôsobenia ponuky a dopytu. Spotrebiteľovi nie je a ani nemôže byť odňatá možnosť slobodnej voľby, či určité služby za určitú cenu prijme alebo službu nevyužije. V tejto súvislosti odkazuje na stanovisko generálnej advokátky Veriaci Trstenjak v konaní pred Súdny dvorom Európskej únie (ďalej len SD EÚ) vo veci C-484/08, ktorá sa podrobne zaoberá podstatou výnimky uvedenej v čl.4 ods.2 Smernice (cituje z neho body 61.-64 a 66.). Cit. závery generálnej advokátky Trstenjak týkajúce sa výkladu čl.4 ods.2 Smernice, pritom tiež vyplývajú zo základných cieľov EÚ stanovených v čl.3 ods.3 Zmluvy o EÚ (cituje jeho znenie). Pri dojednaní Protokolu (č.27) o vnútornom trhu a hospodárskej súťaži, pripojenému k Zmluve o fungovaní EÚ, vzali Vysoké zmluvné strany tiež do úvahy, že podľa čl.3 Zmluvy o EÚ vnútorný trh zahŕňa systém zabezpečujúci, že hospodárska súťaž nebude narušená. Z uvedených ust. európskeho primárneho práva tak celkom jednoznačne vyplýva, že efektívny trh založený na voľnej súťaži cien a súťaži služieb, rovnako ako trhové hospodárstvo založené na autonómii vôle zmluvných strán, patrí medzi základné princípy európskeho práva. Aj z tohto dôvodu potom nemožno pripustiť, aby rozširujúca aplikácia práva na ochranu spotrebiteľa vylúčila princíp autonómie vôle pri dojednávaní základných prvkov zmluvného vzťahu, akými sú predmet plnenia a jeho cena. Cit. znenie smernice bolo do nášho právneho poriadku implementované prostredníctvom § 53 ods.1 O. z. (cituje jeho znenie). Z cit. textu O. z. vyplýva, že uvedená argumentácia vychádzajúca zo znenia smernice, je v celom rozsahu aplikovateľná aj na právny poriadok SR. Predmetom prieskumu nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny. Ak by takýto prieskum bol prípustný, dochádzalo by k neprimeraným a extrémnym zásahom do trhu a v konečnom dôsledku k regulácii cien všetkých tovarov a služieb. Taká regulácia cien by bolo v priamom rozpore s čl.55 ods.1 Ústavy SR (jeho znenie - nepresne - cituje). Žalobcom navrhovaná aplikácia ust. o ochrane spotrebiteľa by nad prípustnú mieru zasiahla do základných hybných síl nášho a európskeho hospodárstva. Z uvedeného vyplýva, že zmluvné dojednanie, ktoré podliehalo prieskumu v tomto konaní, je celkom jednoznačne cenovým dojednaním a vzhľadom na § 53 ods.1 O. z., ako aj čl.4 ods.2 Smernice Rady 93/13/EHS je vylúčené, aby súd preskúmaval primeranosť tohto dojednania. Pri otázke neplatnosti zmluvy ako celku uvádza, že v predmetnom prípade nemožno žiadať neplatnosť právneho úkonu ako takého, keďže podľa § 41 O. z., ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť. Podľa tohto ust. by teda bola neplatná len tá časť odplaty, ktorá by podstatne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu a ona by mala naďalej nárok na ostávajúcu primeranú odplatu. Žalobca teda nemôže dosiahnuť neplatnosť celej Zmluvy z dôvodu neprimeranej výšky odplaty, keďže neexistuje zákonné ust., na ktoré by sa mohol odvolať. Konceptiu celkovej neplatnosti Zmluvy nemožno vyvodiť ani z komunitárneho práva a ani prípadná nekalá obchodná praktika nemôže byť v zmysle judikatúry SD EÚ dôvodom neplatnosti celej Zmluvy. Cituje znenie čl.6 ods.1 Smernice. Cituje, čo už judikoval SD EÚ vo veci č.C-453/10 Perenič, Pereničová /. S.O.S. financ v rozsudku z 15.3.2012 (vo výroku 1. a 2.). To teda znamená, že aj SD EÚ akcentoval princíp zachovania platnosti (zvýšku) spotrebiteľskej zmluvy a naviac uviedol, že nekalá obchodná praktika nemá priamy vplyv na posúdenie platnosti zmluvy o úvere. Zásada zachovania platnosti zmluvy je napokon zohľadnená aj v aktuálnom rozhodnutí SD EÚ č.C-26/13 z 30.4.2014 (Á. Kásler a H. Káslerné Rábai). Žiada, aby Súd tieto rozhodnutia SD EÚ vo veci aplikoval a pre prípad, že sa s nimi nestotožní, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ako sa s nimi vysporiadal. Napokon treba spomenúť aj ústavnoprávny princíp zachovania platnosti zmluvy (cituje z nálezu ÚS ČR I ÚS 625/03 zo 14.4.2005). IV. Žiada na základe uvedených dôvodov napadnúť

Rozsudok zmeniť tak, že sa návrh žalobcu zamietá v celom rozsahu, príp. rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uvádza: V plnom rozsahu súhlasí s „uznesením“ súdu 7C/110/2016-50 zo 4.5.2017, ako aj s jeho odôvodnením. Zároveň k odvolaniu podanému žalovaným uvádza nasledovné: Opakuje doslovne časť skutočností uvedených v svojom vyjadrení z 31.5.2016 (č.l.22-30) a k nim dodáva: Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi ňou a žalovaným nepovažuje vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach, za sporné. V snahe o zachovanie svojej právnej istoty v krátkosti uvádza nasledujúce skutočnosti podporujúce takýto záver. Predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, a teda má sa riadiť ust. O. z. a zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zák. o spotrebiteľských úveroch; poznámka žalobkyne). Cituje, čo ÚS SR v odôvodnení II.ÚS 329/2013-15 z 2.6.2013, o. i., uviedol. Tvrdenie žalovaného o tom, že jej poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel výkonu jej povolania je zavádzajúce a účelové. Zdôrazňuje, že je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť povinného ako podnikateľsky subjekt, a ak to nie je možné (v prípade ak povinný nemá žiadne podnikateľské oprávnenie) účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp., povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. V uvedených intenciách poukazujeme aj na - rozhodnutie KS Banská Bystrica vo veci 4CoE/100/2013, v ktorom sa odvolací súd stotožnil s názorom prvostupňového súdu, ktorý obdobný zmluvný vzťah, v ktorom vystupoval žalovaný posúdil ako vzťah spotrebiteľský. V predmetnej veci sice ide o skutkovo mierne odlišný prípad, ale podstata sporu je rovnaká ako v predmetnom prípade. Cituje, čo súd v odôvodnení uvádza, o. i.; - uznesenie KS Bratislava 8NcC/25/2014-36 proti totožnému odporcovi POHOTOVOSTĚ, s. r. o akým je v tomto prípade žalovaný, kde KS rozhodol, že nesúhlas s postúpením veci pôvodne vedenej na OS Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18C/72/2013, je dôvodná. Citoval, čo o. i. KS vo veci formálne zhodnej formulárovej zmluvy aká je v tomto prípade konštatoval. V tejto súvislosti odkázal KS „BA“ na rozhodnutie KS Trnava v exekučnej veci vedenej 10CoE/70/2010 (cituje, čo uvedený súd konštatoval); - uznesenie KS Košice 4CoE/58/2013, ktorý sa nestotožnil s „predčasným“ (úvodzovky žalobkyňa) právnym záverom súdu prvého stupňa, že nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom nevyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal nato, že označenie povinnej v exekučnom titule, ako aj v návrhu na začatie exekúcie obsahuje IČO, ktoré môže svedčiť o skutočnosti, že úver mohol byť poskytnutý povinnej na účel podnikania. Avšak fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, môže uzavrieť aj takú zmluvu o úvere, ktorá sa netýka jej podnikateľskej činnosti, teda takú zmluvu, ktorá je zameraná na uspokojovanie jej osobných potrieb a potrieb jej členov rodiny a domácnosti Súd konštatoval, že púhe označenie povinnej IČO-m nemôže viesť k záverom o tom, že predmetná zmluva bola uzavretá na účel podnikania; - uznesenie KS Banská Bystrica 15Co/497/2014 (cituje, čo v ňom, o. i., uvádza). Taktiež pokiaľ ide o jej osobitný podpis, ktorý má vyjadriť jej súhlas so žalovaným uvedeným účelom použitia finančných prostriedkov, je potrebné povedať, že ako spotrebiteľ absolútne nemá, a ani nemôže mať vedomosť o tom, čo zaškrtnutie daného políčka znamená a spôsobuje (resp. má spôsobiť). Teda nemôže ani predpokladať ako si svoje postavenie môže zhoršiť, a preto je nevyhnutné účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Zároveň je nutné zdôrazniť, že zo samotnej úverovej zmluvy nie je možné dospieť k záveru, že by mala svojim podpisom vyjadriť súhlas výslovne s účelom použitia finančných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené je nutné objektívne posúdenie využitia ňou prijatých finančných prostriedkov. Nevyhnutnosť objektívneho posúdenia účelu použitia finančných prostriedkov potvrdzuje taktiež rozhodovacia prax súdov SR a ESD (pri konkrétne tých istých formulárových zmluvách o úvere žalovaného) a judikatúra súdov ČR (pri obdobných zmluvách o úvere), ktorá musí byť súdu z jeho činnosti známa. Súd pri posudzovaní týchto zmlúv posúdili obdobné úverové vzťahy ako spotrebiteľské, a tak nevyhnutne aplikovali ust. právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Zároveň objektívne nevykonávala také zamestnanie, ktoré by vyžadovalo financovanie z jej vlastných zdrojov získaných takýmto spôsobom. Zároveň poukazuje na § 54 ods.2 O. z., v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Nutnosť aplikácie ust. týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom, a to aj vtom prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obch. zák. vyslovil taktiež NS SR, a to v rozsudku - 3MCdo 14/2014 z 21.4.2015 (cituje z jeho odôvodnenia). Čl. II K poplatku za poskytnutie úveru. „Žalobca“ ďalej vo svojom odvolaní uvádza, že poplatky za poskytnutie úveru sú v predmetnej zmluve uvádzané v súlade so zák. Ona však uvádza, že „žalobca“ vo svojom odvolaní hovorí o poplatku, avšak reálne daný poplatok predstavuje úroky z poskytnutého úveru. Ďalej poukazuje na to, že ak je poplatok určený percentuálne, ide o zakrývanie úroku, keďže jeho výška závisí od výšky istiny, hoci administratívne náklady sú rovnaké pri istine. napr. 100 € ako aj

istine 1 000 €, preto by mal byť poplatok určený paušálne a nie percentuálnou sadzbou. Všetky znaky takéhoto percentuálneho určenia sú dôkazom toho, že ide o klasické úroky ako odmenu za poskytnutý úver pričom súd je povinný na uvedené prihliadať z úradnej moci bez ohľadu na to, ako sú úroky označené. V bežnej bankovej praxi sa výška skutočných poplatkov - nákladov určuje fixnou formálnou sumou bez ohľadu na výšku poskytnutého bankového produktu a ich výška sa ani zďaleka nepribližuje výške úrokovej sadzby. Súčet „poplatku“ (úvodzovky žalobkyňa) a „úroku“ (úvodzovky žalobkyňa) v zmluvách „žalobcu“ je v podstate výška „celej odplaty“ (úvodzovky žalobkyňa), ktoré bola v starších verziách zmluvy „žalobcu“ ako odmena za poskytnutý úver. Len iným označením v zmluve nemôže dôjsť k zhojeniu neplatného právneho úkonu. Žalovaný opäť poukazuje na to, že tento dosahuje v každej predmetnej zmluve výšku celkovo v sume viac ako 87 %, čo je v absolútnom rozpore s právnymi predpismi i s dobrými mravmi. V uvedenej súvislosti poukazuje na svoje predchádzajúce podania a pridrižiava sa ich. Čo sa týka administratívneho poplatku „žalobca“ nijako nepreukázal čo uvedený poplatok kryje. „Žalobca“ len odkazuje na znenie zák. o možnosti nárokovať si určitý druh poplatku, avšak z dikcie žiadneho zákonného ust. nevyplýva, že poplatok môže byť vymyslený - bez reálneho protiplnenia a stačí že je uvedený. Práve naopak, zák. predvída len reálne, skutočne vynaložené výdavky - dane, notárske poplatky a p. V úverovej zmluve dojednanie poplatku v sume dokonca takmer 2 x vyššej čiastke ako je samotný úrok bez bližšieho popisu funkcie a dôvodnosti tohto poplatku musí byť právnym úkonom neplatným z dôvodu rozporu s § 39 (cituje jeho znenie) pre obchádzanie zák. Cituje znenie § 2 písm. g) zák.129/10 Z. z. Z cit. § 2 písm. g) zák.129/10 Z. z. vyplýva skôr to, že musí ísť o poplatky presné, konkrétne a skutočne reálne vynaložené [úroky, provízia, dane, poisťné) a nie poplatky všeobecné, neurčité a nepreukázateľné a nevynaložené. Slovné spojenie „poplatok akéhokoľvek druhu“ (úvodzovky žalobkyňa) neznamena, že môže ísť o poplatok bez reálneho protiplnenia. Výšku ani podstatu poplatku žalovaný nijako nepreukázal. Z uvedeného vyplýva, že ide len o navýšenie úveru - odmeny/úrokov. Svedčí o tom aj fakt, že jeho výška je určená percentuálne z istiny. Ak ide o administratívne náklady tie musia byť predsa rovnaké bez ohľadu na výšku úveru. V úverovej zmluve dojednanie poplatku v sume dokonca takmer 2 x vyššej čiastky ako je samotný úrok bez bližšieho popisu funkcie a dôvodnosti tohto poplatku musí byť právnym úkonom neplatným z dôvodu rozporu s § 39 O. z. pre obchádzanie zák., resp. priamy rozpor s dobrými mravmi. čl. III. K odplate za poskytnutie úveru. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej namieta posúdenie dohodnutej odplaty ako neprimeranej a v rozpore s dobrými mravmi. K uvedeným tvrdeniam žalovaného uvádza, že tieto nie sú správne, čo vyplýva z dnes už konštantnej judikatúry, ako i priamo ust. zák. Pokiaľ ide o ust. zák., ktoré uvedené tvrdenia negujú poukazuje na § 53 ods.6 O. z. (cituje, čo podľa neho, s účinnosťou od 1.11.2008 a od 1.6.2010 platí). Predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú väčšie množstvo ust., ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ust., ktoré sú v rozpore so zák. a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ust., ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ust. týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. K výške odplaty poskytnutého úveru uvádza, že v prejednávacom prípade nie je dôležité to z čoho sa predmetná odplata skladá, ale to, že jej výška dosahuje mieru viac ako 86 %, čo je v absolútnom rozpore s § 53 ods.6) O. z., ako aj v rozpore s dobrými mravmi, a to tým, že podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pokiaľ ide o konštantnú judikatúru, okrem rozhodnutí na ktoré poukázala vo svojej žalobe, príkladmo poukazuje taktiež na Rozhodnutie KS v Trenčíne 8Cob/60/2010 z 21.12.2010 (cituje z neho). Ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že pri posudzovaní, kedy ide o dohodnutie odplaty s dobrými mravmi a kedy nie sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa. Uvádza, že o poskytnutie predmetného úveru žiadala práve z toho dôvodu, že sa dostala do nepriaznivej finančnej situácie, čo ju donútilo požiadať o poskytnutie úveru aby bola schopná zabezpečiť svoje základné potreby, ako aj potreby svojej rodiny. Odplatu na úrovni 86 % tak rozhodne nemožno považovať za primeranú a v súlade s dobrými mravmi. Cituje, čo NS SR v rozsudku 5Cdo/26/2011 z 26.4.2012 uviedol a na čo ďalej poukázal. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok KS v Prešove 3Co/151/2013 z 25.9.2013, ktorý konštatoval, že vzhľadom na vyššiu mieru rizika pri poskytovaní úveru nebankovými subjektmi sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100 % proti priemeru bánk. K podobnému záveru dospel KS v Prešove v rozsudku 16Co/71/2011 z 8.2.2011, ktorý zdôraznil, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov so subjektmi, ktoré ich dojednávajú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Na základe uvedeného možno teda prijať záver o neplatnosti dohody o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 O. z. čl. IV. K odôvodnenosti rozhodnutia. Nestotožňuje sa s argumentáciou žalovaného, že predmetné rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné. Podľa jej názoru žalovaným napadnuté rozhodnutie spĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen rozsiahlu úvodnú popisnú časť (z ktorej vyplýva čoho sa strany domáhajú, aké dôkazy vykonal a ako ustálil skutkový v prejednávanej veci, ale i spôsob a rozsah, akým sa súd prejdávanou vecou zaoberal, a tiež samotné

právne posúdenie (vrátane citácie právnych predpisov, o ktoré sa opiera). Vo veci konajúci súd v tomto rozhodnutí zdôraznil spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, vybočenie z pravidiel morálky a poukázal na nekalé obchodné praktiky v tejto zmluve. Má za to, že vo veci konajúci súd v tomto rozhodnutí dostatočne vyporiadal i s rozhodujúcimi argumentmi žalovaného, keď v ňom poukázal na tvrdenia žalovaného a na dôvody, pre ktoré jeho tvrdenia považuje za nedôvodné. V závere odôvodnenia vo veci konajúci súd uviedol aj dôvody, ktoré ho viedli k spôsobu rozhodnutia o trovách konania s poukazom na zákonné ust., z ktorých pri tom vychádzal. Na základe uvedeného má za to, že vo veci konajúci súd vo svojom rozhodnutí výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa s rozhodujúcimi argumentmi oboch strán. Podľa názoru „žalovaných“ tak odvolaním napadnuté rozhodnutie nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle a odôvodnenie tohto rozhodnutia spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Na základe uvedeného považuje tvrdenia žalovaného o neodôvodnenosti rozhodnutia za neopodstatnené. Čl. V. V zmysle uvedeného trvá na podanej žalobe v celom rozsahu. Cituje znenie § 10 ods.2) a § 13a ods.1) vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Trovy odvolacieho konania pozostávajú z predmetného vyjadrenia: - trov právneho zast. za 1 „úkony“ právnej služby, spolu 90,17 € bez DPH + 20 % DPH = 108,20 € s DPH, - úkon za 81,33 € + 8,84 € režijný paušál - Podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v zmysle vyhl.č.655/04 Z. z. = 90,17 €. Uplatňuje si náhradu trov odvolacieho konania za predmetné vyjadrenie k odvolaniu 108,20 € ich zaplatením na účet zástupcu „povinného“.

5. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedla: Dovoľuje si uviesť, že i naďalej trvá na svojom odvolaní zo 6.7.2017 v celom rozsahu a s tvrdeniami žalobcu nesúhlasí a podáva k nim nasledovné v y j a d r e n i e. I. Dovoľuje si opätovne uviesť, že posudzovanie žalobcu ako spotrebiteľa výslovne odmieta. Poukazuje na skutočnosť, že 7.9.2011 uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol mu poskytnutý úver na účel povolania. Žalobca v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel. Skutočnosť, že peňažné prostriedky boli zo strany žalobcu naozaj použité na uvedený účel navyše preukazuje dodatok k zmluve o úvere zo 7.9.2011, v ktorom sa uvádza nasledovné jeho vyhlásenie, ktoré bolo z jeho strany vlastnoručne spísané a potvrdené vlastnoručným podpisom: „...vyhlasujem, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1 400 € použijem na náklady na reklamu.“ (úvodzovky žalovaná), pričom z uvedeného s určitosťou vyplýva, že peňažné prostriedky z jeho strany neboli použité pre jeho osobné potreby, ale za účelom povolania. Dôkaz: Dodatok k zmluve o úvere. Cituje znenie § 2 písm. a) zák.č. 129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zák. o spotrebiteľských úveroch; poznámka žalovanej) (časová verzia predpisu účinná od 1.1.2011 do 30.11.2011). Ako už bolo uvedené, podľa Zák. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel žalobca poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použil. V danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzala z vyhlásení žalobcu, že ide o úver poskytnutý na výkon povolania. Žalobca toto svoje vyhlásenie potvrdil svojím osobitným podpisom v zmluve o úvere. Skutočnosť, na čo konkrétne bol žalobcom následne poskytnutý úver aj využitý, ona neskúma, nakoľko je to pre ňu už nepodstatná informácia. Žalobca ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zák. informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či žalobca (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve o úvere. Taktiež Zák. o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný. Preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Zákonodarca v zák. o spotrebiteľských úveroch upravil špeciálne prípady, keď záujemca o úver ešte nie je podnikateľom, ani zamestnaný, avšak má záujem využiť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Rovnaký právny názor zaujal, napr. OS v Trebišove v uznesení 6Er/699/2009-113 z 25.11.2010. Ďalej doslovne opisuje časť 2. ods. zo str.4. svojho odvolania (č.1.60 p. v.). Zároveň si dovoľuje súdu druhej inštancie predložiť list Národnej banky Slovenska (ďalej len Stanovisko NBS; poznámka žalovanej) zo 4.8.2017, označený ako Vec: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. - odpoveď na podanie, prostredníctvom ktorého sa zaoberala podaním klienta, v ktorom klient požadoval od NBS stanovisko ohľadne posúdenia právnej povahy obdobnej zmluvy o úvere. NBS posúdila predmetnú zmluvu o úvere a tiež dospela k záveru, že ju nemožno podriaďiť pod režim spotrebiteľských úverov. Má preto za to, že analogicky možno predmetné stanovisko NBS aplikovať aj na prípad zmluvy o úvere. Dôkaz: Stanovisko NBS. II. Má i naďalej za to, že predmetnú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nakoľko žalobca v zmluve o úvere vyhlásil, že finančné prostriedky využije na účel povolania, pričom túto skutočnosť potvrdil svojím vlastnoručným podpisom. Žalobcove

tvrdenia odvolávajúce sa na absenciu príslušného vzdelania, skúseností, považuje len za účelové s cieľom vyhnúť sa povinnostiam plynúcim pre neho z predmetnej zmluvy o úvere a z toho dôvodu sa s nimi nestotožňuje. O. i. poukazuje aj na skutočnosť, že žalobca mal uzatvorených s ňou viacero zmlúv o úvere od r.2008 do r.2011, a teda nie je na mieste poukazovať na jeho nevedomosť a nedostatok skúseností, nakoľko má lepšiu vedomosť v porovnaní „z“ bežným občanom (spotrebiteľom), nakoľko sú mu dobre známe práva a povinnosti ako aj náležitosti zmlúv o úvere, vzhľadom k počtu celkovo uzatvorených zmlúv, ktoré uzatvoril ako dlžník s ňou ako veriteľom. Pri uzatváraní zmluvy o úvere sa spravuje podľa požiadaviek klientov, ktorí ju oslovia so žiadosťou o uzatvorenie zmluvy o úvere. Klient svojím prejavom vôle ovplyvňuje obsah zmluvy prostredníctvom informácii dôležitých pre neho a jeho záväzok ako výška úveru, o ktorú si sám v žiadosti o úver požiadal, poplatok, ktorý sa vypočítava v závislosti od úveru, dobu splatnosti, ktorú si klient určí, v koľkých splátkach úver chce splatiť, dátum splatnosti splátky a v neposlednom rade aj účel na základe ktorého použije finančné prostriedky, pričom mal možnosť slobodnej voľby uzavrieť s ňou zmluvu. Zmluva o úvere plní funkciu návrhu na uzavretie zmluvy. Návrh môže obsahovať dodatky, výhrady či iné zmeny, ako ich ale klient navrhne. III. Dovoľuje si poukázať na skutočnosť, že zák. v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.6.2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31.5.2014 (pričom odmieta, že by sa žalobca mal posudzovať ako spotrebiteľ). Znamená to, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.5.2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods.6 O. z. (znenie jeho prvej vety cituje). Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Podľa jej názoru dohodnutá výška odplaty nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore s dobrými mravmi, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru, vzhľadom na podmienky, za ktorých poskytla úver žalobcovi (poskytovanie úveru na adrese trvalého alebo prechodného bydliska klienta) a s ohľadom na ďalšie jej obchodné riziko. IV. Žiada na základe uvedených dôvodov napadnutý Rozsudok zmeniť tak, že žalobu žalobcu zamietá v celom rozsahu, príp. rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovanej uviedla, že naďalej trvá na podanej žalobe v plnom rozsahu a k vyjadreniu žalovanej uvádza nasledovné: Čl. I. K spotrebiteľskému charakteru uzatvorenej zmluvy. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení opätovne vyjadroval o charaktere uzatvorenej zmluvy. Nestotožňuje sa s jeho názorom, že v predmetnom prípade nemá daná zmluva charakter spotrebiteľskej zmluvy. Tu súd odkazuje na svoje skoršie podania, kde sa k tomu konkrétne vyjadrovala, konkrétne na svoje Vyjadrenie k odvolaniu žalovaného z 26.9.2017, ďalej svoje Vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného k návrhu z 11.3.2016 a rovnako v žalobe z 5.2.2015. K Čl. II. K odplate. K odplate za poskytnutý úver sa vyjadrovala v podaniach, a to vo svojom Vyjadrení k odvolaniu žalovaného, adresovaným súdu 26.9.2017, na ktoré odkazuje predmetný súd. čl. IV. V zmysle uvedeného trvá naďalej na podanej žalobe v celom rozsahu a uplatňuje si náhradu trov konania.

7. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na čom nič nemení ani odvolanie.

10. Žalovanou uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

11. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. V odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde bolo takou inou vadou postihnuté.

13. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne,

t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

14. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke sú správne, lebo majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

16. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

17. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť, že je v súlade rozhodovacou praxou súdov (na ktorú žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje), ktoré rozhodovali z hľadiska skutkového a právneho v analogických sporoch a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým tieto súdy dospeli a keďže niektoré spomínané rozhodnutia sú známe žalovanej, ale ostatné sú všeobecne prístupné, nepovažuje za potrebné, ani účelné v nich vyslovené právne závery uvádzať, resp. opakovať.

18. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

19. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.